

İsli Demlik 3

– Arzeni · 13 Şubat 2012

Sarayın bahçesine kurulu marangozhane ve diğer işlerin görüldüğü depo da her türlü alet-edevat bulunurdu. Padişahımız; Sultan II.Abdulhamit Han Hazretleri,sanata âşık bir insandı.Sanatçıları çok sever onlara değer verirdi. Haftanın her günü sabah namazı sonrası uyumazdı. Belli süre Kur'an okuduktan sonra yaveriyle marangozhaneye gelirdi. Burada kendine has mobilyalar üretirdi. Çoğusu sedefli,kakmalı ve oymalı eserlerdi. O müthiş bir yetenekti. Onu izlerken mest'ü hayrân olurduk. İşini yapmadan önce çizdiği şekilleri inceler, sonra işe koyulurdu. Sonrasın da yaptığı eserler Yıldız sarayında sergilenirdi. "Marangozluğa olan ilgisi babasının zamanında başlar. Abdülmecid Han zamanında Halil Efendi adında usta bir sanatkâr vardı, Sultan, babası gibi bu Halil Efendi'den ders aldı ve onunla birlikte çalıştı."Marangozhaneden sorumlu Reşat ağa ve ustalarına beni emanet ettiği günü unutamam. Dedemin vefatından sonra, Yaveri Miralay Sadık Bey'i bize göndertmişti. Dedemin yaptığı hat süslemeli tabloları almış, ücretini ödettirmişlerdi. Sonrasında, Yaveri aracılığıyla babama emir telâkki ederek;"Devletlü Padişahımızın emridür; Kıymetli babanızın alimliği, kişiliği ve sanatçılığıyla gönlümüzdeki yeri hem dünyalık hem de ahiretlikte bakidir.Verdiği emeklerine karşılık oğlunuz;Selim Sabri bundan gayrı padişahımıza yakın işlerde ikâme edilecektir."

Babam,hiç tereddüt etmeden,biraz mağrur birazda mahçup olarak söze cevap verdi;"Emir ferman padişahımızdır. Lâkin, arada sırada oğlumuzu ve padişahımızı görmemize mani yoktur inşallah" dedi.Miralay Sadık Bey;"Devletlü padişahımızın her daim özel konuklarısınız" dedi ve gittiler. İçimdeki sevinci anlatmak mümkün dahilinde değildi. Hem sanatımı geliştirmek hem sarayda bulunmak her insana nasip olmazdı. Günlerce birkaç saat uykuyla yetindim. Sevinçten uyuyamadım,yemedim, içmedim.Günlerce hat çalışması yaptım.Bilgilerimi tazeledim.Ola ki; Padişah Hazretleri bir soru sorarsa yekten cevap verebileyim.Nihayet; Saraya gitme günü gelip çatmıştı. Bir haftalık yolculuk sonrası saraya gelmiştim.Saray kapısındaki kapıkulu görevlisine durumu izah ettim.Beni yavere göndertti.Yaver beni görünce koşarak geldi."Hoşgeldin delikanlı!..." "Hoşbulduk Paşam!..." dedim.Bir iki saat bekledikten sonra iki görevli tarafından marangozhaneye doğru götürüldüm.Kapının girişinde, orta boylu, pehlivan görünüşlü bir adam duruyordu. Görevliler,gayet saygılı bir şekilde selamladılar o zatı;"Selamunaleyküm, Ey Ustabaşımız Reşat Ağa!"

"Ve aleyküm selam, yarenler" dedi. Kendinden emin,konuşması akıcı ve otoriter bu adama içim ısınmıştı."Yaverimiz Sadık Bey'in,Devletlü Padişahımızın emri ile bu kızanı size emanet etmeye geldik" dedi görevli kişi."Başımız üzeredir emanetiniz" diyerek bana doğru geldi ve omuz başlarımdan tutarak, alnımdan öptü. Ben de gayet heyecanlı ve mahçup bir şekilde eğilerek;ellerinden öptüm.Görevli kişiler gitti.Biz de içeri doğru girdik.Güleryüzlü ve samimi bir şekilde "Tekrar hoş geldin kızanım!" dedi. "Hoş bulduk, Ağam !" dedim."Buraya kadar gelebilmek, her kula nasip olmaz kızanım. Ama, Kamil Hoca'nın torunuysan buraya gelmene yeter de artar bile... Padişahımız Sultanımız, çok kıymet verir alimlere ve onların yakınlarına. Kamil Hoca da bunlardandır. Lâkin, Kamil hocaya verdiği

kıymet iki kat idi. Dedenizin sanatkâr oluşu bu kıymete kıymet katıyordu.O zat'ı muhteremle konuşma ve tanışma şerefine bu kulda nail oldu." Diyerek; iç geçirdi.